

Hanne Reintoft: Der har i den senere tid været rejst forargelse over forældres svigtende interesse for at besøge deres børn på institution. Trods oplysningerne fra direktoratet for børne- og ungdomsforsorgen, at det drejer sig om ret få børn, diskuteres sagen, og man har været inde på, at den ved utilstrækkelige besøg demonstrerede ligestyrelighed kunne føre til, at myndighederne uden forældrenes accept kan anbringe børnene i pleje, eventuelt med adoption for øje.

Vi kan vist alle blive enige om, at der bør gribes ind for at hjælpe de børn, hvis forældre ikke magter det, så de vokser op i så kærlige og hjemlige miljøer som muligt. Det er ikke den diskussion, der er nødvendig, men tilbagevenden til hjemmet må opgives sidst muligt. Der er antagelig i de fleste tilfælde endnu meget, der kunne gøres, før det oprindelige forældreforhold opgives. Desværre har de færreste kommuner sørget for at have de tilstrækkelige institutioner; anbringelsesstederne ligger tit langt fra børnenes hjem. Jeg har selv været med til at måtte anbringe sjællandske børn på et jysk børnehjem, bare fordi moderen skulle på hospitalet. Der er dårlige muligheder i lovgivningen for at yde forældrene rejseunderstøttelse, og de færreste børnehjem er som nogle af de nybyggede og fremskridtsvenlige behandlingshjem indstillet på at have gæsterum til forældrene.

At besøge et barn, man holder af, men ikke kan give et tilstrækkelig godt hjem, måske på grund af manglende bolig, måske på grund af ung alder og sociale vanskeligheder, det kan være en meget belastende og smertelig affære. Megen fantasi behøver man vel ikke til at forestille sig, hvordan det føles nogle få timer søndag eftermiddag at kunne se et barn, man både holder af og har skyldfølelse over for, se det være gladere for andre og ude af kontakt med én selv. Megen fantasi skal der heller ikke til at forstå, at mennesker, der måske i forvejen har det dårligt, kan falde for trangen til at skubbe et håbløst problem fra sig.

Jeg vil henlede opmærksomheden på, at børnehospitalet i Glostrup har indført en daglig besøgstid fra kl. 14 til kl. 19, så forældre kan lege med deres børn, made og bade dem og virkelig være i kontakt med dem. Er ministeren ikke enig i, at spørgsmålet

om eventuelt glemte børn ikke primært bør løses ved negative sanktioner, men ved positive foranstaltninger som f. eks. hjælp til rejse og ophold på institutionen, lang besøgstid og professionel rådgivning?

Socialministeren (Nathalie Lind): Også i dette tilfælde benytter fru Hanne Reintoft sit spørgsmål til at komme med en lang redegørelse for ting, der egentlig slet ikke dækkes af spørgsmålet — jeg behøver blot at nævne omtalen af de glemte børn. Naturligvis er der en berøringsflade, men i det svar, jeg nu giver på det spørgsmål, der er stillet, mener jeg også at det kommer frem.

Det er rigtigt, at der i øjeblikket ikke findes nogen fast ordning for børne- og ungdomshjemmene med en daglig besøgstid for de anbragte børns forældre. På de enkelte institutioner praktiserer man den ordning, at en enkelt dag om ugen eller måneden er afsat til besøg for forældre, således at medarbejderne ved hjemmet netop denne dag har tid tilovers til at drøfte problemerne med de forældre, der kommer på besøg.

I andre tilfælde — og i mange tilfælde — aftales besøgene individuelt med de enkelte forældre — i en vis udstrækning bestemt af behovet for kontakt eller samtaler med de pågældende forældre. Men det, der er det afgørende i denne sag, er, at man på børne- og ungdomshjemmene i dag lægger stor vægt på kontakten med forældrene, fordi det er et hovedsigte inden for forsorgen, at barnet eller den unge, som er anbragt uden for sit hjem, så hurtigt, som forholdene tillader det, kommer tilbage til forældrenes hjem, og en sådan linje kan ikke gennemføres uden en stadig og nær kontakt med forældre og andre pårørende.

Der kan tænkes enkelte tilfælde, hvor det af hensyn til barnets velfærd kan være nødvendigt at begrænse eller midlertidigt afbryde samkvæmmet med begge forældrene eller med én af dem, men det er undtagelsestilfælde. Det er derfor helt klart, at der efter gældende regler og gældende praksis er adgang for forældrene til at aflægge besøg på børne- og ungdomshjemmene, og jeg vil gerne benytte denne lejlighed til at understrege, at der mig bekendt ikke foreligger materiale, der tyder på, at børne- og ungdomshjemmene på nogen måde stiller